Ей, проводир, не поспішай, з тобою йде мій сон, мій рай!
Попало серце в злий полон — і йде від мене в дальній край.

Дарма прошу, дарма молю зорю мою, любов мою —
І стогін мій, як дим з огню, з душі встає: не покидай!

За те, що знадила мене, за те, що зрадила мене,
Тепер ім'я твоє одне мені підказує одчай.

Вернися, світ моїх очей, щоб чула й ти, як стогін цей
З моїх поранених грудей встає під самий небокрай.

Мені розказував мулла, як душі кидають тіла.
Я ж бачив сам, як відійшла моя від мене в дальній край.

Хоч Сааді не до лиця і сльози ці, і туга ця,
Та, їм не бачачи кінця, кажу я розуму: прощай!